
Pendlování mezi školou a sjezdovkami není snadné. Anna Kulíšková to i přes svůj handicap zvládá

Zatímco spousta vysokoškolských studentů má co dělat, aby zvládla studium, Anna Kulíšková vedle toho ještě stíhá vyhrávat medaile. Z letošní paralympiády ve Vancouveru přivezla bronz, z té před čtyřmi lety v Turíně dokonce stříbro. K tomu je držitelkou Křišťálových glóbulů ze sjezdu a super-G.

Anna Kulíšková závodí v kategorii zrakově postižení B2 (zúžené zorné pole na 4 stupně). Schází jí totiž periferní vidění. Na fakultě FSV UK ji potkáte v doprovodu vodící labradorky, jinak však žádné úlevy ve studiu kvůli svému handicapu nemá.

Před třemi týdny jste se vrátila z paralympijských her ve Vancouveru. Jak jste se na tyto závody připravovala? Příprava na letošní sezonu byla hodně specifická, věnovali jsme jí hodně času. Na podzim jsme jezdili trénovat na ledovec. Moje trasérka Míša chodí normálně do práce, takže ani pro ni to nebylo jednoduché. Musela si brát neplacené volno.

Jak dlouho s trasérkou spolupracujete a jak dlouho trvá, než se tzv. „sjedete“?

Za sebou máme druhou společnou sezonu. Zdokonalování spolupráce trvá pořád, při každém závodě se sbírají nové zkušenosti a stále se učíme jedna od druhé. Ale řekla bych, že loňskou sezonu už jsme se sjely a letos jsme mohly pracovat na zlepšování dalších věcí.

S jakými dojmy a zážitky jste přijela z Vancouveru?

Když to vezmu od těch sportovních, tak to bylo nejprve zklamání, neboť se mi závody nedařily. Ve sjezdu, v němž jsem si nejvíce věřila, jsem upadla. Pak jsem naštěstí v super-G získala medaili. Velkým emocionálním zážitkem pro mě bylo, když jsem při zahájení nesla vlajku.

Podívali jste se i mimo olympijský areál?

Času opravdu moc nebylo, do města jsme se podívali až poslední den.

Lyžařskou sezonu už jste pro letošek ukončila?

Tento víkend jsem už definitivně uložila tašky se zimními věcmi, takže už je definitivně po sezoně. Konečně si trochu oddychnu.

Jak zvládáte koordinovat sport a studijní povinnosti?

Letošní zkouškové období bylo hodně těžké. Během něj jsem byla zrovna na závodech, takže jsem měla málo času se připravovat. Ale zvládla jsem to. Teď už to snad bude lepší.

Za sebou máte studium na konzervatoři, obor příčná flétna a kytara. Nekoketovala jste s tím, věnovat se hudbě i nadále?

Chvilí jsem o tom uvažovala, ale kdybych šla na AMU, tak bych se hudbě musela věnovat naplno a nebyl by čas na sport. A to jsem nechtěla. Nechtěla jsem se vzdát lyžování.

Proč u vás nakonec zvítězila žurnalistika. Proč ne třeba FTVS?

Tam bych měla se svým handicapem asi větší problémy. Je tam spousta sportů, které já dělat nemůžu, třeba gymnastika nebo míčové hry. Žurnalistika mě zaujala, když jsem se vrátila z Turína a poskytovala jsem rozhovory. Přitom jsem zjistila, že by mě tato práce bavila. V budoucnu bych se chtěla věnovat problematice handicapovaných studentů.

Co vás čeká v příštím roce?

Blíží se mistrovství světa v Itálii, na olympijských tratích. Tam bych určitě chtěla jet. Ale více se chci nyní věnovat škole, protože musím začít psát bakalářskou práci.

(Lucie Kettnerová)